

De kamer met de gele deur

Elke deur van de eerste verdieping had een andere kleur. Rick had geen idee waarom dat zo was. Naast de blauwe deur van de lege kamer zat een gele deur. Die was behoorlijk kromgetrokken, maar net niet krom genoeg om de kamer in te kunnen kijken. Hij plaatste zijn oor tegen de deur en hij hoorde diverse piepstemmetjes door elkaar praten. Oké, deze kamer was dus niet leeg, maar wat kon zo'n geluid maken? Hij pakte de sleutelbos en ging proberen of er eentje paste. Bij de tiende sleutel was het pas raak.

Hij draaide de sleutel om, en door flink met zijn schouder tegen de deur te duwen, ging die al piepend en krakend een klein stukje open, net voldoende om naar binnen te kunnen glippen. In een wat schemerige kamer zag hij honderden bananen losjes op elkaar gestapeld liggen. Ze vormden een gele muur, zij aan zij, met de navelsticker op hun lijf naar boven gericht.

Omdat Rick met veel lawaai de kamer was binnen gekomen, waren alle bananen van schrik direct met praten gestopt.

Na een korte stilte begonnen ze te schreeuwen: 'Pak mij, pak mij! Maak mij open, maak mij open, alsje-alsjeblijft!'

Rick was stomverbaasd dat ze konden praten. Dat waren dus de stemmetjes die hij in de gang gehoord had. Hij pakte een willekeurige banaan van de stapel, hield hem rechtop in zijn hand, met de steel naar boven. Hij hield de banaan bij zijn mond zoals je een microfoon zou vasthouden.

'Wie ben jij?' vroeg hij.

Vervolgens plaatste hij de banaan tegen zijn oor, om hem goed te kunnen horen tussen al dat kabaal van die schreeuwende bananen.

'I-ik... i-ik... ik ben Pisangie. Ik kan niets zien. Ze hebben me verteld dat ik een geelgroene schil heb die van top tot teen strak om mij heen zit. Daardoor kan ik niet zelf mijn schil pellen. Dat moet iemand anders doen. Wil jij dat voor mij doen? Ik ben zo nieuwsgierig wat er buiten allemaal te beleven is. Met de dag word ik nieuwsgieriger. Ik zie alleen maar of het buiten licht

of donker is en alle geluiden komen gedempt bij mij binnen. Daar moet ik het mee doen. Ik ben zo blij dat je mij gepakt hebt. Wil je mij pellen, alsjeblieft?’

Rick dacht na. Wilde hij dat wel doen? Hij begreep heel goed dat, als hij dat ging doen, de banaan vrij snel opgegeten moest worden. Dus eerst wilde hij zoveel mogelijk te weten komen van deze pratende banaan. Eenmaal gepeld zou het snel voorbij zijn met de pret. Hij besloot eerst maar te doen alsof hij de vraag niet gehoord had.

‘Wat een leuke naam heb jij, Pisangie! Ik ben Rick en ik kan je vertellen dat je hier niet alleen bent. Alle stemmetjes die je hoort zijn van jouw familie. Die hebben net zoals jij een strakke gele schil en willen ook gepeld worden. Daar kan ik toch niet aan beginnen?’

Pisangie moest even nadenken.

‘Die stemmetjes, zijn die allemaal van familieleden van mij? Dat wist ik niet. Weet je zeker dat die ook allemaal gepeld willen worden? Maar dat hoeft je niet te doen. Je hoeft het alleen maar bij mij te doen.’

Rick moest grinniken om zijn slimme reactie. Nu had hij weer iets om over na te denken en daardoor was het weer een tijdje stil.

‘Hallo, ben je er nog?’ vroeg Pisangie een beetje angstig. ‘En hoe heet je trouwens?’

Hij was blij dat Pisangie hem deze tweede vraag stelde. Daardoor kon hij nog wat tijd kopen om na te denken over zijn eerdere vraag.

‘Ja, ik ben er nog. Ik heet Rick, dat had ik je al verteld, maar dat is niet erg. Ik ben geen banaan, maar een mens.’

‘Een mens? O, ook dat weet ik niet wat dat is en ook niet hoe je er dan uitziet. Heb jij ook een strakke schil om je heen? Kan je die ook niet zelf afpellen?’

Hoe legde je aan banaan uit die nog nooit de buitenwereld gezien had, hoe een mens eruitzag? Als Rick zou vertellen dat hij handen had om mee te pellen en dat hij bananen heel lekker vond, zou hij Pisangie bang maken. Dus gaf hij een antwoord dat niet klopte, in de hoop hem niet bang te maken. Hij kon het toch niet zien.

‘Ja, ik heb ook een strakke schil.’

‘Maar hoe ben je dan in deze kamer terechtgekomen?’

Oef, dat was een slimme wedervraag. Rick had zichzelf volledig klemgepraat en dat met een pratende banaan.

'Je bent slim voor een banaan, zeg! Ik wilde je niet bang maken. Ik heb handen en ik kan jou van jouw schil bevrijden. Als ik dat doe, moet ik je wel snel opeten. Je bent namelijk van binnen erg lekker en ook erg gezond. Tja, dat is nu eenmaal het lot van een banaan.'

'Poeh, wat is dat ingewikkeld,' zei Pisangie. 'Maar het klopt, ik wil niet voor niets een banaan zijn geweest. Jij bent zo aardig om dit allemaal eerlijk aan mij te vertellen, dus dan vind ik dat alleen *jij* mij mag opeten. Maar dan moet je me wel beloven dat je mij voorzichtig openmaakt en dat ik eerst heel goed om me heen mag kijken en dat jij mij alles vertelt wat ik zie voordat je me opeet.'

'Dat vind ik heel dapper van jou, Pisangie. Dan gaan we het zo doen.'

Heel voorzichtig haalde Rick Pisangies schil eraf. Hij keek zijn ogen uit.

'O, wat is alles hier mooi. En wat een mooie kleuren.'

Rick draaide Pisangie, die nu half gepeld was, rechtop in zijn hand langzaam in het rond, alsof hij aan het filmen was. Zo kon de banaan alles goed zien en horen.

'Wow, wat heb ik een grote familie. En wat is geel een mooie kleur,' fluisterde Pisangie.

Hij wilde niet dat de andere bananen hem zouden horen en allemaal door Rick gepeld wilden worden. Dan had hij niet alle aandacht meer. En hij besefte dat de tijd snel wegtikte.

Rick legde uit wat Pisangie zag: de stapels bananen, de deur, het raam, welke kleuren en geuren er waren. Hij vertelde over de natuur en dat mensen twee handen, een gezicht, twee ogen en een mond hadden. Ook vertelde hij dat dit een van de kamers van een groot landhuis was en dat er in het verleden een baron en barones gewoond hadden, die allebei vergeetachtig werden.

Hij hoopte dat Pisangie iets over deze laatste bewoners zou kunnen vertellen, maar dat gebeurde niet. Dus van deze banaan moest hij het niet hebben. Na een tijdje ronddraaien en praten zag hij dat het vruchtvlees van Pisangie bruin begon te worden.

Toen zei Rick: 'Beste Pisangie, helaas is het moment nu aangebroken dat ik je moet opeten. Anders is alles voor niets geweest en dan moet ik je weggooien.'

Terwijl hij dit zei moest hij een beetje huilen. Hij had niet verwacht dat hij ooit in zijn leven om een banaan zou huilen. Pisangie keek ook verdrietig, maar hij knikte en zei dat hij er klaar voor was. Rick at hem beetje bij beetje